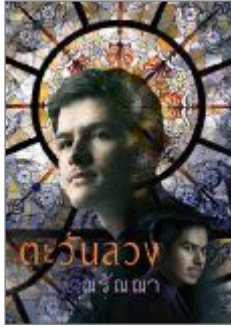

www.puendee.com

นวนิยายไทย

ตะวันลวง • ม.ร.ณัฏฐา

ลงพิมพ์ในนิตยสารหญิงไทย พ.ศ. ๒๕๔๗-๒๕๕๕

พิมพ์รวมเล่มครั้งแรก : โดยสำนักพิมพ์เพื่อนดี, มีนาคม ๒๕๖๐

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ภาพปก-ออกแบบ : ฟารุค สมัครไทย

ราคา : ๓๘๐ บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ
ม.ร.ณัฏฐา.

ตะวันลวง.- กรุงเทพฯ : อักษรโสภณ, ๒๕๖๐.

๕๘๕ หน้า.

๑. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

๘๕๕.๕๑๓

ISBN 978-974-253-620-6

เจ้าของ

ผู้อำนวยการสำนักพิมพ์

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

บรรณาธิการสำนักพิมพ์

กองบรรณาธิการ

ศิลปกรรม

พิมพ์และจัดจำหน่าย

บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

สันติ ส่งเสริมสวัสดิ์

สุดารัตน์ ส่งเสริมสวัสดิ์

วิญชณ์ ตรีธรรมวุฒิกุล

ยศวดี เป็นประเสริฐ

สมยงค์ คงใจ สุพรรณา เสตรา

สำนักพิมพ์เพื่อนดี ในเครือบริษัทอักษรโสภณ จำกัด

เลขที่ ๕๘ ซอยนาคาศีพท์ (แยก ๕) ถนนสุขุมวิท ๓๖

แขวงคลองตัน เขตคลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐

โทรศัพท์ ๐-๒๒๕๘-๕๘๕๗, ๐-๒๒๕๘-๕๘๖๑-๒

โทรสาร ๐-๒๒๕๘-๕๑๓๐

Homepage : <http://www.puendee.com>

<http://www.facebook.com/puendee>

คำนำ

สำนักพิมพ์เพื่อนดี

‘ตะวันลวง’ เป็นนวนิยายที่ ฌรัณณา ได้ใช้ความพยายามเขียนขึ้นด้วยความตั้งใจอีกเรื่องหนึ่ง เริ่มจากวางตัวละครสำคัญ สร้างพล็อตใหญ่และย่อย สร้างที่มาของปมปัญหาต่างๆ ให้ผู้อ่านติดตามอย่างสลับซับซ้อน ปมหลักของตัวละครก่อผลกระทบเป็นระลอกคลื่น ความแค้นถูกชำระกันเป็นทอดๆ โดยการสร้างเหตุการณ์ให้สอดคล้องกับเหตุผลแวดล้อมบุคคลนั้นๆ

นวนิยายเรื่องหนึ่งๆ เมื่ออ่านอย่างสนุกสنانบันเทิงอารมณ์แล้ว หากทบทวนดูให้ดี จะพบสาระซ่อนอยู่มากมาย ดังตัวอย่างและความประพจน์ของตัวละครใน ‘ตะวันลวง’ ที่ทำให้เราขบคิดตามถึงคนที่จมอยู่กับอดีตอันรันทด จะก้าวไปข้างหน้าก็ต้องลากเอาอดีตที่เจ็บปวดนั้นไปด้วย เอื้อมคว้าความสุขก็คว้าไม่ได้ เพราะถูกถ่วงไว้ด้วยความทุกข์ตลอดเวลา ไม่เคยได้รับสิ่งดีๆ ที่หวังและรอคอย อนาคตจึงเป็นภาพลวง ไม่อาจครอบครองได้สักที

หวังว่าชิ้นเชิงของมนุษย์ใน ‘ตะวันลวง’ จะทำให้ผู้อ่านเพลิดเพลินกับการแกะรอยตาม สามารถมองทะลุบาดแผลของตัวละครเหล่านั้นอย่างมีใจกรุณาและเปี่ยมด้วยมนุษยธรรมมากที่สุด

จากใจผู้เขียน

ฉรัณณา

ทำไมจึงเป็น ‘ตะวันลง’

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องของเด็กหนุ่มที่ต้องพลัดพรากจากครอบครัวที่แท้จริง แต่แล้ววันหนึ่งมีโอกาสดูพบกับผู้ให้กำเนิดอีกครั้ง หากแต่โชคชะตากลับเล่นตลก ทำให้ต้องเลือกเพื่อให้ทุกคนได้รับสิ่งที่ดีที่สุดในชีวิต โดยไม่คิดเลยว่าสิ่งที่ดีที่สุดในวันนี้ จะนำเขาและอีกหลายชีวิตไปพบกับชะตากรรม ที่ถูกลิขิตไว้ด้วยรอยแค้น และแรงชิง...

ชีวิตหนึ่ง...เลือกที่จะเสียสละเพื่อคนอื่น

ส่วนอีกชีวิตหนึ่งนั้นกลับหวงแหนความสุข และทำทุกอย่างเพื่อตัวเอง มาตลอด

สองชีวิตต้องเผชิญหน้ากัน ท่ามกลางความรักและความเกลียดชังของคนรุ่นก่อน ด้วยเรื่องราวที่ซับซ้อนซ่อนเงื่อน เป็นปมปริศนาของชีวิตของคนถึงสามรุ่น ก่อให้เกิดความแค้นที่ไม่ต่างจากไฟ ซึ่งพร้อมจะเผาเผาทุกคนที่ขวางหน้า ไม่เว้นแม้แต่คนในครอบครัวเดียวกัน

ความสุขของบางคนคือ ความยิ่งใหญ่ และการก้าวไปสู่จุดสูงสุดของชีวิต ไม่ว่าจะป็นทรัพย์สินเงินทอง อำนาจชื่อเสียง และการยอมรับ จึงพยายามดิ้นรนไขว่คว้าที่จะได้เป็นเจ้าของ หากแต่สุดท้ายความสุขเหล่านั้นก็เป็นเพียงแค่ภาพลวงตา เพราะไม่มีความสุขที่แท้จริง ซึ่งถูกสร้างขึ้นมาจากความเกลียดชัง

ทั้งหมดนี้ จึงเป็นที่มาของ... ‘ตะวันลง’ นิยายเรื่องล่าสุด ซึ่งใช้เวลาเขียนนานมากกว่าสองปี กว่าจะได้พิมพ์รวมเล่มสำเร็จ ด้วยตัวละครที่มีมาก และทุกตัวล้วนมีความสำคัญกับเรื่อง จึงเป็นเรื่องไม่ง่ายเลยที่จะสร้างเรื่องราวให้แต่ละตัวนั้นมีความโดดเด่นไม่น้อยไปกว่ากัน

‘ตะวันลง’ ...เคยตีพิมพ์เป็นตอนๆ ในนิตยสารหญิงไทย ซึ่งปิดตัวลงท่ามกลางกระแสเศรษฐกิจที่ซบเซา และวิวัฒนาการของการอ่านของผู้บริโภคที่เปลี่ยนไป โดยในขณะนั้นเรื่องราวเพิ่งดำเนินไปได้กว่าครึ่งเรื่อง ผู้เขียนจึงตั้งใจที่จะเขียนรวมเล่มเลยทีเดียว โดยได้ทำการอ่านทบทวน และแก้ไขปรับเปลี่ยนเพิ่มเติมเรื่องราวบางส่วนให้เข้มข้นขึ้น เพื่อให้ตะวันลงที่อยู่ในมือผู้อ่านทุกท่านนั้นออกมาสมบูรณ์ และสนุกที่สุด

จากวันแรกที่เริ่มเข้ามาเป็นคนเขียนนิยายเต็มตัว นับตั้งแต่ניยายเรื่อง *สะใภ้กาฝาก* ได้รับการตีพิมพ์ และได้ถูกนำไปทำเป็นละครโทรทัศน์ ทำให้ผมได้มีโอกาสสร้างสรรค์ผลงานขึ้นมาอีกหลายเรื่อง ทั้งนิยาย และพล็อตให้กับสถานีโทรทัศน์เพื่อไปทำละคร ในนามปากกา *สีชาติ* และ *ฉรรณมา* สิ่งหนึ่งที่ผมอยากจะทำกับทุกคนมากที่สุดก็คือคำขอบคุณ...

ขอขอบคุณสำนักพิมพ์เพื่อนดี, บริษัทอักษรโสภณ จำกัด และพี่น้องในกองบรรณาธิการทุกท่าน ที่ให้โอกาสผมได้ทำในสิ่งที่ฝันไว้ ช่วยให้คำแนะนำเป็นที่ปรึกษาที่ดีเสมอมา และขอขอบคุณนักอ่านทุกท่าน ที่ให้การสนับสนุนและติดตาม ซึ่งเป็นกำลังใจที่สำคัญมากในการทำงานชั้นต่อไปออกม่อีกเรื่อยๆ...

ขอบคุณมากครับ...

มกราคม ๒๕๖๐

ตะวันลวง

ณัฏฐา

หลายคนมักตั้งรกรากไว้ว่า เพื่อให้ได้มาซึ่งตัวตน และความยิ่งใหญ่ แต่จะมีใครเข้าใจว่าการได้ไปถึงสิ่งที่มุ่งหวังนั้น ไม่จำเป็นต้องทำร้ายใคร แสงตะวันไม่ได้สาดส่องเพื่อเผาผลาญ...

บรรยากาศภายในโรงเรียนแห่งหนึ่งในจังหวัดสมุทรสงครามคึกคักเป็นพิเศษ เพราะมีงานแข่งขันวงสามัคคี ที่จัดขึ้นทุกๆ สองปี เพื่อเชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างโรงเรียนในกลุ่ม บรรดาโรงเรียนที่เข้าร่วมต่างส่งตัวแทนเพื่อชิงชัยในแต่ละประเภทการแข่งขัน และแบ่งเหรียญทองกันไปอย่างทั่วหน้า จนเหลือประเภทกีฬาสุดท้ายคือการวิ่งแข่งหนึ่งร้อยเมตรชาย ซึ่งถือว่าเป็นไฮไลต์ของงานปีนี้

ใกล้ถึงเวลาเริ่มการแข่งขันเต็มทีแล้ว...เสียงเชียร์ของแต่ละโรงเรียนจึงคึกคักขึ้นกว่าเดิม หลังจากปล่อยให้ผู้มาเยือนได้โชว์การเต้นประกอบเพลงเชียร์จนเสร็จเรียบร้อย บรรดาเชียร์ลีดเดอร์สาวน้อยจากเจ้าภาพก็ออกมาประจำที่ และวาดมือโชว์ลีลาอย่างพร้อมเพรียงกัน ซึ่งไม่ต่างจากกองเชียร์ทีมอื่นๆ แต่สักพักก็เปลี่ยนจากท่าวาดมือที่คุ้นตาไปเป็นการเต้นแบบสุดเหวี่ยงตามจังหวะเพลงลูกทุ่งที่กำลังดังในยุคนี้อย่างไม่หวั่นไหว เรียกเสียงฮือฮาและเพิ่มความสนุกสนานให้กับงานได้เป็นอย่างมาก...

จนเมื่อการแสดงสิ้นสุดลง เสียงประกาศก็ดังขึ้นว่า การแข่งขันวงร้อยเมตรชายจะเริ่มในอีกไม่กี่นาทีข้างหน้า...

“เร็วๆ พวกเธอ เค้าจะเริ่มแข่งกันแล้วนะ”

เสียงใครคนหนึ่งในกลุ่มนักเรียนหญิงที่กำลังวิ่งลงมาจากรั้วโรงเรียนดังขึ้น ความสดใสของเด็กสาวที่เริ่มเข้าสู่ช่วงวัยรุ่นนั้น ดึงความสนใจจากนักเรียนชายกลุ่มใหญ่ในโรงเรียนเดียวกันจนต้องหันมาแซว แต่บรรดาสาว ๆ กลับวิ่งเลยผ่านไปอย่างไม่มีใส่ใจ

“เอ๊ะ...มีใครเห็นน้ำมัย” มีคนเพิ่งสังเกตเห็นว่าสมาชิกในกลุ่มหายไป
 “กลับไปแล้ว แทนที่จะอยู่เชียร์พี่ตัวเองแข่ง ไม่รู้จะรีบกลับไปไหน”
 “อ้าวเธอ...ช่างเหอะ เดี่ยวฉันจะเป็นกำลังใจให้พี่วีเอง”

ณัชชา...เด็กสาวหน้าตาสวยกระหม่อมมัยให้ตัวเอง แล้วพาเพื่อนๆ แทรก
 ตัวเข้าไปใกล้จุดปล่อยตัวนักกีฬา สายตาทุกคู่ต่างพุ่งความสนใจไปที่นักกีฬา
 ของโรงเรียนเจ้าภาพเป็นพิเศษ

“นั่นไงพี่วีอยู่นั่น...”

ณัชชาชี้ให้เพื่อนๆ มองไปที่วงศรัวี หรือที่ใครๆ เรียกว่า...รวี เด็กหนุ่ม
 ผิวสองสี ใบหน้าคมเข้ม รูปร่างสูงโปร่ง กำลังอุ่นเครื่องด้วยการวิ่งเหยาะๆ
 อยู่กับที่ เขาเป็นตัวเก็งที่ทุกคนคาดว่าจะได้เหรียญทองปีนี้ ทันทีที่วงศรัวี
 ออกมายืนประจำที่จุดสตาร์ท เสียงเชียร์ก็ดังขึ้นจากรอบข้าง รวมทั้งกลุ่ม
 เด็กสาวที่อยู่แถวหน้าซึ่งพากันส่งเสียงกรี๊ดลั่น และสาวน้อยหน้าตาดีที่สุดใน
 กลุ่มก็ตะโกนแล้วโบกมือให้กำลังใจเขาอย่างออกนอกหน้า ก่อนจะหัวเราะคิก
 คักเมื่อถูกเพื่อนๆ แซว

“เก็บอาการหน่อยมัย...ยัยเฟิร์น”

“ใช่ๆ ออกนอกหน้ามากเลย...”

ณัชชายิ้มกว้างยอมรับอย่างไม่สะทกสะท้าน พร้อมกับลยหน้าสวน
 กลับไปอย่างอารมณ์ดี

“อิจฉาหรืออะ...”

“ไม่กล้าหืออะ เขารู้กันทั้งโรงเรียนแล้วว่าหัวหน้าแก๊งนางฟ้า ปลื้ม
 พี่วีมากขนาดไหน”

ณัชชายิ้มรับอย่างภาคภูมิใจกับคำชมแถมประชด เพราะความรู้สึกที่
 ผลิบานในใจตั้งแต่ดอกไม้แรกแย้ม ทำให้มองทุกอย่างเป็นสีชมพูไปหมด สายตา
 ที่ส่งไปถึงเด็กหนุ่มรุ่นพี่ที่เพื่อนๆ กำลังเอยถึง จึงเต็มไปด้วยความชื่นชมอย่าง
 ไม่ปิดบัง

หล่อนรู้จักกับวงศรัวีมานานกว่าใครในโรงเรียนนี้ เพราะทั้งสองมีบ้าน
 อยู่ติดกัน ครอบครัวมีความใกล้ชิดกันตั้งแต่รุ่นพ่อแม่ เด็กๆ รุ่นลูกก็เห็นหน้า

กันมาตั้งแต่เล็ก และความสนิทสนมที่เริ่มต้นจากการได้เล่นสนุกตามประสา
ก็ค่อยๆ เปลี่ยนไปตามวัยโดยไม่รู้ตัว ณิชชาไม่เคยปฏิเสธความรู้สึกที่เกิดขึ้น
แต่ที่หน้าซื่อใจคดคืออีกฝ่ายกลับมองเห็นหล่อนเป็นเด็กอยู่เสมอ ทั้งที่อีกปีเดียว
ก็จะเปลี่ยนมาใช้คำนำหน้าว่า ‘นางสาว’ แล้ว

เสียงเรียกนักกีฬาให้เข้าประจำที่ตั้งขึ้น บรรดากองเชียร์พากันเงยบเพื่อ
ให้นักกีฬามีสมาธิ และเมื่อเสียงนกหวีดปล่อยตัวดังขึ้น นักกีฬาทุกคนก็พุ่ง
ตัวไปข้างหน้าอย่างสุดแรง ท่ามกลางเสียงเชียร์ที่ตั้งกึกก้องไปทั่วบริเวณ...

* * *

แสงแดดเริ่มอ่อนแรง เมื่อตะวันใกล้จะลับขอบฟ้าเต็มที่ หลังจากพิธี
ปิดการแข่งขันผ่านพ้นไปเรียบร้อยแล้ว โดยวงศร์วีเป็นคนได้เหรียญทองตามความ
คาดหมาย เขาอยู่ช่วยประธานนักเรียน และที่มงานจัดการเก็บอุปกรณ์ของ
กองเชียร์ก่อนจึงค่อยกลับบ้าน

ถนนลาดยางหลังโรงเรียนที่ไม่ค่อยมีรถวิ่งสวนกัน เป็นเส้นทางที่เขา
ใช้เดินทางไปกลับทุกวัน ถ้าหากไม่นั่งรถสองแถวก็จะเดินกลับพร้อมกับเพื่อนๆ
แต่เย็นนี้เขาขี่จักรยานของณิชชากลับ โดยมีเจ้าของซ้อนท้าย หล่อนกอด
เอวของเขาไว้อย่างหลวมๆ

“พี่วีเก่งจังเลย...เฟรนด์อยากจะวิ่งเก่งอย่างพี่วีบ้าง”

“ก็อย่ากินเยอะสิ พออ้วนแล้วจะไม่มีแรงวิ่ง”

เขาแซวกลับไปอย่างอารมณ์ดี โดยไม่ทันสังเกตว่าคนถูกแซวหน้าจ้ำ
จนเมื่อไม่มีเสียงตอบโต้ใดๆ กลับมา ผิดวิสัยเด็กช่างเจรจาอย่างณิชชา ก็เลย
รู้ว่าอีกฝ่ายกำลังนอน

“อ้าว งอนพี่หรอ”

“ก็มาว่าอ้วนทำไม”

ผู้หญิงกับเรื่องอ้วน...เป็นเรื่องที่ห้ามพูดถึงเด็ดขาด วงศร์วีหัวเราะเบาๆ
อย่างนึ๊กๆ เมื่อรู้ตัวว่าโดนสาวน้อยงอนใส่แล้ว...

บ้านของณิชชาอยู่ติดกับบ้านของเขา หล่อนเป็นลูกสาวคนเดียวของ
ลุงสมานและป้าสร้อย ซึ่งสนิทสนมกันดีจนเหมือนญาติผู้ใหญ่ที่คอยเกื้อหนุน

กันมา นับตั้งแต่พ่อพาครอบครัวย้ายมาอยู่ที่นี่ และความใกล้ชิดผูกพันในรุ่น
พ่อแม่ตัวเอง จึงทำให้ลูกๆ ของทั้งสองบ้านสนิทกัน วงศ์วีจึงเห็นณัชชาไม่
ต่างจากน้องสาวคนหนึ่ง

“พี่ไม่ได้ตั้งใจจะว่าเราซะหน่อย”

“ก็เหมือนกันแหละ เฟิร์นไม่ใช่เด็กๆ แล้ว ตอนนี้อยู่ ม.๓ ปีหน้าก็จะ
เป็นนางสาวแล้วด้วย”

“จะรีบโตไปไหนกัน พี่ว่าเป็นเด็กแบบนี้ก็ได้อยู่แล้ว” วงศ์วีว่า แต่สาว
น้อยไม่เห็นด้วย

“ไม่เอา... พี่วีชอบพูดอย่างนี้ทุกที”

“ถ้าไม่ใช่เด็ก ก็ต้องทำตัวเป็นผู้ใหญ่สิ ห้ามงอนงายๆ บอกก่อนนะ
ว่าพี่ไม่ชอบง้อใคร”

“โอเค... สัญญาว่าไม่งอนก็ได้” ณัชชาถือโอกาสกอดเอววงศ์วีให้แน่น
ขึ้น ก่อนจะบอกความในใจอย่างเสียงดังฟังชัด “เดี๋ยวพอโตขึ้น... พี่วีต้อง
แต่งงานกับเฟิร์นนะ”

“เฮ้ย... พูดอะไร ไม่อายบ้างหรือไง”

“จะอายทำไม เฟิร์นพูดจริงๆ พี่วีต้องแต่งงานกับเฟิร์นคนเดียว...”

แทนที่คนพูดจะอาย แต่คนหน้าแดงกลับเป็นอีกคน วงศ์วีปิดปากเงียบ
และไม่ยอมเอ่ยคำสนทนาใดๆ อีก รีบบั้นจักรยานเพื่อให้ถึงจุดหมายโดยเร็ว
พร้อมกับความคิดที่ตุงขึ้นในหัวว่า...

ต่อไปนี่คงจะต้องรักษาระยะห่างกับณัชชาให้มากกว่าเดิม

* * *

แม่เล่าว่าที่ดินนี้ เจ้าของจัดสรรแบ่งที่เป็นแปลงๆ เพื่อปลูกเป็นบ้าน
หลังเล็กๆ มีคนมาขายถูกๆ พ่อก็เลยซื้อเอาไว้ และย้ายหนีความวุ่นวายจาก
กรุงเทพฯ มาลงหลักปักฐานที่นี่

บ้านของเขาเป็นบ้านสองชั้นครึ่งปูนครึ่งไม้ อยู่เกือบหลังสุดท้าย มีพื้นที่
ด้านหน้าไม่ได้กว้างมาก แค่อจอดรถกระบะเก่าๆ และมีสนามหญ้าที่ทำ
เป็นลานไว้สำหรับตากเสื้อผ้า แนวกำแพงด้านขวาฝั่งที่ติดกับบ้านลงสมานนั้น

ปลูกต้นมะม่วงใหญ่ กำลังออกผลเต็มต้น และมีประตูเล็กๆ สามารถเดินหากันได้ ส่วนทางซ้ายนั้นเป็นบ้านของนายตำรวจซึ่งไม่ค่อยชอบสูงส่งกับใคร แต่ก็ให้ความเอื้อเฟื้อต่อครอบครัวเขาเป็นอย่างดี

“ทำไมกลับเย็นจัง...”

มารดาซึ่งกำลังเก็บผ้าอยู่หันมาถามเสียงดู ทันทีที่เห็นวงศ์วีเปิดประตูรั้ว แล้วตรงเข้ามายกมือไหว้

“พอดีแข่งวิ่งเสร็จ ก็ต้องช่วยเขาเก็บของก่อนครับ เลยกลับเย็นไปหน่อย...”

เขาตอบไปตามความเป็นจริง แล้วเข้าไปช่วยมารดาเก็บเสื้อผ้าใส่ตะกร้าอย่างแข็งขัน แต่มารดาก็ยังบ่นต่อไปว่า

“เลิกแล้วก็น่าจะรีบกลับ ไม่รู้จะไปวิ่งทำไม วิ่งให้ได้อะไรขึ้นมา เดียวก็จะสอบแล้ว ถ้าคะแนนไม่ดีจะไปเรียนต่อที่ไหนได้”

วงศ์วีเดาว่าแม่คงจะอารมณ์ไม่ดีสักเท่าไร อาจจะเพราะเรื่องที่ขายของประจำ ได้ข่าวว่าเจ้าของที่จะไม่ให้พ่อค้าแม่ค้าไปขายอีกแล้ว ทำให้แม่เครียดจนต้องไปปรึกษาป้าสร้อยอยู่บ่อยๆ และเขาก็ได้ยินเรื่องนี้จากป้าสร้อยมาอีกที่ วงศ์วีจึงพยายามเงียบไว้ เพราะคำตอบของเขาอาจจะไปกวนอารมณ์ของแม่ แล้วความเงียบของเขาก็ทำให้มารดาถอนใจ ไล่ให้เขาเข้าบ้าน

“ไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าไป จะได้ลงมากินข้าวกัน แล้วช่วยเรียกกรกับน้ำมาด้วยเลยนะ กับข้าวเสร็จหมดแล้ว...”

“ครับ...”

ระยะหลังแม่มักจะมีอารมณ์ไม่ดีอยู่บ่อยๆ หงุดหงิดง่ายและไม่ค่อยยิ้ม วงศ์วีเข้าใจดีว่าแม่คงเครียด เพราะต้องแบกรับภาระทุกอย่างในบ้านเพียงลำพัง นับตั้งแต่พ่อจากไปอย่างไม่มีความหวัง...

บ้านหลังน้อยเคยมีพ่อแม่ และลูกๆ สามคน แต่เมื่อเจ้าของบ้านตายจากไปคนหนึ่ง ทุกอย่างก็เปลี่ยนแปลงไม่เหมือนเดิม แม้ว่าเวลาจะผ่านไปครบปีแล้วก็ตาม แต่ความเศร้าก็ยังไม่เคยหมดไป

บ้านหลังนี้พ่อรัก และตั้งใจตกแต่งเป็นอย่างดี ภายในบ้านนั้นแบ่ง

ห้องข้างล่างเป็นสองส่วน โดยใช้ตู้โชว์สูงจนเกือบติดเพดาน ด้านหน้าใช้เป็นห้องรับแขก ตั้งชุดโซฟาหวายที่แม่ชอบไว้ชิดผนัง เว้นที่ด้านขวาเอาไว้เป็นทางเดิน พื้นที่ด้านหลังใช้วางโต๊ะอาหาร ส่วนประตูไม้ออกไปนั้นจะเป็นห้องครัวขนาดใหญ่และลานซักล้าง ส่วนชั้นบนนั้นก็กั้นห้องนอนไว้สองห้อง แบ่งเป็นห้องของแม่และน้องสาว ตัวเขาและภภรรณอนอยู่อีกห้องหนึ่ง

“น้ำ...แม่เรียกไปกินข้าวแล้ว”

วงศ์วีเคาะประตูเรียกน้องสาวซึ่งกำลังอ่านหนังสืออยู่ข้างใน พอได้ยินเสียงพี่ชาย ก็รีบลุกขึ้นมาเปิดประตูพร้อมกับส่งยิ้มหวานให้

“พี่วีมาพอดีเลย ชนะหรือเปล่า”

“ชนะสิ...” วงศ์วีชูเหรียญรางวัลในคออวดน้องสาว

“เสียตายน้ำไม่ได้อยู่ดู ต้องรีบกลับมาช่วยแม่ พี่วีไม่โกรธนะ”

“ไม่หรอก น้ำมาช่วยแม่ก็ดีแล้ว พี่จะได้ไม่ต้องห่วงด้วย”

“ถ้าจั่งนี้ก็ดีแล้ว เตี่ยช่วยสอนภาษาอังกฤษให้น้ำหน่อยสิ ไกลจะสอบแล้ว ยังไม่ค่อยเข้าใจเลย”

“ทำไมไม่ไปให้ครูสอนล่ะ พี่ไม่ค่อยจะรู้เรื่องหรอก”

เขาปฏิเสธโดยไม่ต้องคิดเลย

เพราะนอกจากเรื่องกีฬาแล้ว เรื่องวิชาการเป็นสิ่งที่วงศ์วีไม่สามารถคุย หรืออวดใครๆ ได้ ผลการเรียนแต่ละเทอมก็คาบเส้นมาตลอด แบบนี้แล้วจะให้สอนการบ้านน้องสาวคงเป็นไปได้

“เดี๋ยวพี่ไปบอกกรให้เอง...”

“ไม่เอา...พี่ครูดีกว่าครูอีก พี่วีช่วยสอนให้ดีแล้ว นะ...พี่วีคนเก่งของน้ำ”

น้องสาวรู้จุดอ่อนของเขาดีว่าถ้าอ่อนหน่อยก็จะต้องใจอ่อน ไม่ว่าสิ่งที่ยิ่งข้อนั้นจะยากลำบากสักแค่ไหน สุดท้ายพี่ชายคนนี้ก็จะต้องทำให้อยู่ดี

“จั่งนี้ก็ได้...ถ้าไม่รู้เรื่องอย่ามาบ่นนะ ลงไปกินข้าวก่อนแล้วกัน แม่รออยู่”

“จ้า...พี่วีน่ารักที่สุดในโลกเลย”

หลังจากจัดการเรียกน้องสาวลงไปกินข้าวเรียบร้อยแล้ว วงศ์วีก็ตรงไปที่

ห้องนอนซึ่งอยู่ฝั่งตรงข้าม สีหน้ายิ้มแย้มเมื่อครู่ค่อยๆ หุบลง เมื่อมีเงาของบางสิ่งแวบผ่านเข้ามาในความรู้สึก ครั้นพอเปิดประตูเข้าไปก็เห็นภรรากำลังนั่งทำการบ้านอย่างขะมักเขม้น เขาจึงค่อยๆ ปิดประตูเบาๆ แล้วบอกด้วยน้ำเสียงเรียบๆ ว่า

“แม่เรียกลงไปกินข้าวแล้ว”

บรรยากาศที่เงียบอยู่แล้ว ยิ่งเงียบขึ้นไปอีก เมื่อคนถูกเรียกถอนใจเสียงดัง และจงใจปิดหนังสืออย่างแรง แล้วผลุนผลันออกจากห้องไป ทั้งให้วงศ์วิมองตามอย่างอ่อนใจ เพราะไม่รู้ว่เมื่อไหร่ห้องชายจะเห็นเขาเป็นคนในครอบครัวเสียที

แม้ว่าพ่อและแม่จะย้ำเสมอว่าทุกคนคือครอบครัวเดียวกัน แต่วงศ์วิก็รู้แ่ใจดีว่าตัวเขาเป็นแค่หลานที่พ่อและแม่รับมาอุปการะเท่านั้น ต่างจากภรรยา และน้ำทิพย์ซึ่งเป็นเลือดเนื้อเชื้อไข แต่ทั้งพ่อและแม่ก็ให้ความสำคัญแก่เขาทัดเทียมสายเลือดของตัวเอง จดทะเบียนรับรองเป็นบุตรบุญธรรมอย่างถูกต้อง ไม่ยอมให้เขาแทนตัวเองว่าเป็นหลาน แต่ยกให้เป็นพี่ใหญ่คอยดูแลน้องๆ ทั้งสองคน

วงศ์วิจึงกลายเป็นพี่ชายคนโต ด้วยอายุที่ห่างจากภรรยาเพียงไม่กี่เดือน และวัยที่ใกล้เคียงกันมาก จึงทำให้อีกฝ่ายไม่ยอมเรียกเขาว่า ‘พี่’ และไม่มีใครสามารถบังคับภรรยาได้ จนพ่อกับแม่ก็เอือมระอาที่จะพูดถึงเรื่องนี้ ได้แต่ปลอบใจวงศ์วิ เพราะเป็นห่วงกลัวว่าจะคิดมาก แต่วงศ์วิไม่เคยเก็บเรื่องนี้มาย้ำคิดให้ตัวเองมีปมด้อย

แค่พ่อกับแม่เลี้ยงและดูแลเขาอย่างดี เท่านั้นก็เพียงพอแล้ว...วงศ์วิคิดและรู้สึกอย่างนั้นจริงๆ

เขาเคยตั้งคำถามกับตัวเองว่า ชีวิตจะเป็นอย่างไร ถ้าหากไม่ได้อยู่ในความอุปการะของพ่อและแม่ ดังนั้นเขาจะต้องไปน้อยใจหรือกลัวอะไรอีก สิ่งที่ต้องทำต่อไปให้ดีที่สุดก็คือการตอบแทนบุญคุณของท่านทั้งสอง แต่วงศ์วิก็ยอมรับว่าความคึกคะนองของตัวเองนั้น มักจะสร้างเรื่องให้พ่อแม่เดือดร้อนอยู่บ่อยๆ

ความจริงแล้ว...เมื่อก่อนถึงแม้ภรรยาจะมองเขาเป็นแค่ญาติ แต่ก็ไม่ได้มีอคติมากเหมือนทุกวันนี้ วงศ์วีจำได้แม่นยำว่าวันนั้นของปีที่แล้วเป็นวันเกิดของภรรยา ทุกคนเตรียมที่จะจัดงานวันเกิดให้ พ่อชวนไปกินอาหารทะเลที่ร้านอร่อยในตลาด ทำให้ทุกคนตื่นเต้นกันมาก ต่างเผ้ารอให้ถึงเวลาที่จะออกไปด้วยกัน แต่เย็นวันนั้นเขาดันไปมีเรื่องชกต่อยกับนักเรียนต่างถิ่น จนพ่อต้องรีบไปจัดการเรื่องที่โรงพัก พอกลับมาอีกทีก็ตึกเสียแล้ว มีหน้าข้าเงินที่เตรียมไว้สำหรับอาหารมื้อนั้น ก็หมดไปกับการจ่ายค่าทำขวัญให้คู่กรณี

“พ่อขอโทษนะลูก เอาไว้เราไปกินเดือนหน้าแล้วกัน...”

แม้พ่อจะพยายามหาทางออกแล้วก็ตาม แต่ความผิดหวังก็ทำให้ภรรยาโกรธจนไม่ยอมฟังเหตุผลใดๆ วงศ์วีรู้ตัวว่าเป็นต้นเหตุจึงพยายามที่จะขอโทษและพูดให้น้องชายเข้าใจ แต่ยิ่งพูดก็ยิ่งทำให้เรื่องลุกลามไปกันใหญ่

“เพราะนายคนเดียว ถ้าไม่มีนายพ่อก็ไม่ต้องเสียเงิน นายไม่รู้หรือไงว่าพ่อแม่ต้องลำบากแค่ไหน ลำพังคนในครอบครัวก็จะแย่แล้ว นายมันตัวถ่วงคนอื่นชัดๆ...ไม่เข้าใจเลยว่าทำไมพ่อจะต้องตีกับนายขนาดนี้”

ครอบครัวเล็กๆ ที่มีพ่อทำงานอยู่คนเดียว ลำพังรายได้จากการเป็นพนักงานบัญชีในโรงงานก็ไม่ค่อยเพียงพอกับค่าใช้จ่ายในครอบครัวอยู่แล้ว ถ้าเดือนไหนมีค่าใช้จ่ายเพิ่มเติม เช่นต้องซ่อมรถ หรือค่าเทอมของลูกๆ พ่อต้องทำงานหนักมากขึ้น แต่เขาก็มักจะหาเรื่องให้พ่อต้องเสียเงินอยู่เสมอ

บางทีวงศ์วีก็คิดว่าเขาอาจเป็นตัวถ่วงจริงก็ได้ ทุกวันนี้คำว่า ‘ตัวถ่วง’ ก็ยังติดอยู่ในหัว เพียงแต่เขาเลือกที่จะซ่อนมันไว้ แต่ในบางครั้งมันก็จะคอยส่งเสียงดังออกมาให้ได้ยิน

ในคืนนั้นหลังจากที่ภรรยาตะคอกใส่เขา พ่อไม่พอใจมากที่ภรรยาไม่ยอมรับฟังอะไร ทั้งที่ทุกคนพยายามอธิบายเหตุผลแล้ว จนสุดท้ายพ่อทนไม่ไหวจึงตวาดใส่หน้าลูกชาย

“อย่าไปว่าพี่เขาอย่างนี้ ใครจะอยากให้เกิดเรื่องแบบนี้ละ ทำไมถึงพูดอะไรไม่รู้เรื่อง พ่อสุดจะทนแล้วนะ...”

“ก็ผมพูดความจริง พ่อรักวีมากกว่าผมใช้มัย บางทีผมสงสัยเหมือน

กันนะว่าผมใช้ลูกของพ่อหรือเปล่า ตกกลางพ่อเก็บผมมาเลี้ยงใช้มัย...ผมเกลียดมัน พ่อได้ยินมัยผมเกลียดมัน”

อารมณ์ของวัยรุ่นมักจะขึ้นลงตามความรู้สึก เหตุผลจึงไม่ใช่เรื่องสำคัญและไม่จำเป็นต้องนึกถึงเสียด้วยซ้ำ สิ่งที่ภากระเบิดออกมาด้วยความผิดหวังทำให้พ่อโกรธมากจนถึงกับหุนหันขับรถออกไปข้างนอก วงศ์วีจึงจำแหวดตาที่เต็มไปด้วยความเสียใจนั้นได้ดี และไม่คาดคิดว่านั่นจะเป็นครั้งสุดท้ายที่เขาได้เห็นหน้าพ่อ เข้าวินต่อมาทุกคนก็ได้รับข่าวร้ายว่าบิดาถูกคนร้ายฆ่าชิงทรัพย์ภายในรถยังมีชนมเด็กก้อนเล็กๆ ที่เตรียมไว้เพื่อจะฉลองวันเกิดให้ภากร...

โลกใบเล็กๆ ที่เคยอยู่แม้จะไม่ได้สวยงาม หรือสมบูรณ์แบบอย่างครอบครัวอื่นๆ แต่ความรักและความอบอุ่นที่พ่อแม่ช่วยกันสร้างให้ลูกๆ ทั้งสามก็ยิ่งใหญ่ไม่แพ้ใคร หากแต่เมื่อบ้านต้องขาดเสาหลักไปอย่างกะทันหัน โลกใบนั้นก็พังทลายลงทันที ทุกคนจมอยู่ในห้วงความทุกข์ ในขณะที่แม่ต้องฝืนตัวเองให้เข้มแข็ง และทำหน้าที่หัวหน้าครอบครัวทั้งที่ใจกำลังแหลกสลายนับตั้งแต่วันนั้น ชีวิตของคนในบ้านก็เปลี่ยนไปหมด แม่ต้องหัดขับรถ และทำอาหารกล่องไปขายหน้าโรงงานที่พ่อเคยทำงาน เพื่อหารายได้มาจุนเจือครอบครัว ลูกๆ ต่างพูดคุยกันน้อยลง และความบาดหมางระหว่างวงศ์วีกับภากรก็มากขึ้น ถึงแม้ภากรจะโทษว่าวงศ์วีเป็นต้นเหตุที่ทำให้พ่อตาย แต่วงศ์วีก็เข้าใจดีว่าน้องชายต่างสายเลือดก็คงรู้สึกผิดไม่น้อยไปกว่าเขา และไม่เคยให้อภัยตัวเองในสิ่งที่เกิดขึ้น...

ช่วงเวลาหนึ่งปีที่ผ่านมา วงศ์วีสังเกตเห็นแม่แก่ลงไปมากทั้งๆ ที่อายุก็แค่สี่สิบห้าเท่านั้น ผมที่เคยยาวและดำขลับเริ่มมีผมขาวแซมให้เห็น ริ้วรอยที่รอยร้วงไปตามวัยไม่สามารถปิดบังได้อีก รวมทั้งสภาพจิตใจที่อ่อนล้า ถึงแม้ว่าแม่จะพยายามสร้างทำเป็นเหมือนว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้นก็ตาม แต่สิ่งเหล่านั้นก็เผยให้เห็นจากแววตาที่ชอบเหม่อลอยเมื่อยามอยู่ตามลำพัง

หลังอาหารเย็นเมื่อภากรและน้ำทิพย์แยกย้ายกลับขึ้นไปห้องของตัวเองแล้ว วงศ์วีก็ตามเข้าไปช่วยมารดาล้างจานในครัว พร้อมกับถามขึ้นด้วยความเป็นห่วง

“แม่เหน้อยมั๊ยครับ”

“ไม่หรอก รีบล้างจานแล้วไปอ่านหนังสือ ใกล้สอบแล้วมั๊ย”

“ครับ...”

วงศ์วีหันมาตอบรับ แม่ยกจานไปเก็บก่อนจะเปรยต่อมาว่า

“อีกหน่อยเรียนจบมหาวิทยาลัยกันทั้งสองคน แม่ก็คงสบายขึ้น...ไม่ต้องห่วงหรอก”

แม่คงอ่านใจเขาออกกว่าคิดอะไร แต่แม่อาจจะยังไม่รู้ว่าวงศ์วีได้ตัดสินใจเรื่องอนาคตเอาไว้แล้ว ทุกวันนี้แม่เหน้อยกว่าเดิมมาก ต้องตื่นตั้งแต่ตีสามเพื่อทำอาหารไปขายที่หน้าโรงงาน รายได้แม่จะดี แต่ก็ต้องแลกด้วยความเหน็ดเหนื่อย จนบางทีวงศ์วีอดคิดไม่ได้ว่าเขากำลังเอาเปรียบและเห็นแก่ตัวเกินไป วันข้างหน้าถ้าหากเขายังเรียนต่อ แม่อาจต้องทำงานหนักขึ้นกว่าเดิมอีก เพราะค่าใช้จ่ายในการเรียนระดับมหาวิทยาลัยก็สูงไม่น้อยเลย

วงศ์วีคิดเรื่องนี้มาพักหนึ่งแล้ว พอสบโอกาสจึงตัดสินใจบอกความตั้งใจให้มารดาฟัง

“แม่ครับ ผมคิดว่าจบแล้ว ผมจะทำงาน...”

วงศ์วีรู้ว่าทำให้แม่ไม่พอใจ สายตานั้นเต็มไปด้วยคำถามระคนผิดหวัง ไม่มีแม่เสียงทอดถอนใจหรืออาการใดๆ จนเขาต้องรีบอธิบายว่า

“ผมไม่อยากจะให้แม่ต้องเหน้อย ผมสัญญาจะครับว่าจะไม่ทิ้งการเรียนแน่นอน ผมไปเรียนมหาวิทยาลัยเปิดก็ได้”

“ถ้าพ่อยังอยู่ คงไม่พอใจมากที่ลูกตัดสินใจแบบนี้ ฐู่มั๊ยว่าพ่อยากให้ลูกทุกคนได้เรียนหนังสือสูงๆ อย่างน้อยก็ต้องจบปริญญาตรี”

“ผมรู้ครับ...แต่ว่า...”

“เงินประกันชีวิตของพ่อที่ทิ้งไว้ให้ ยังมีพอที่จะส่งลูกทุกคนเรียน”

“แต่เงินก้อนนั้นมันไม่พอหรอกครับแม่ เดียวนี้ค่าใช้จ่ายเรียนมหาวิทยาลัยสูงมาก ผมอยากให้แม่เก็บไว้ส่งกรกับน้ำเรียนดีกว่า...”

ทันทีที่เขาอ้างเหตุผลถึงความจำเป็นจน ภาวกรที่แอบฟังการสนทนาของทั้งคู่อยู้งีบงๆ ก็แสดงตัวและโผล่ออกมาด้วยความไม่พอใจ

“นายไม่ต้องมาทำพูดเป็นห่วงเรา...จัดการชีวิตตัวเองให้ดีกว่าก่อนเหอะ
อย่าทำให้ใครต้องช่วยเพราะตัวเองอีกก็พอแล้ว”

“ทำไมพูดอย่างนี้”

แม่หันไปเอ็ดเสียงเขียว แต่ภากรไม่สนใจ เขาหันหลังแล้วเดินออกไป
อย่างไม่แคร์ ในขณะที่วงศร์วิพยายามสุดลมหายใจลึกลงเพื่อสะกดความน้อยใจ

“อย่าถือสาตัวเองนะ กรเป็นคนแบบนี้เอง อย่าคิดมาก”

“ครับ...ผมไม่เป็นไร”

ถึงจะบอกว่าไม่เป็นไร แต่แม่ก็คงสัมผัสได้ถึงความทุกข์ที่อยู่ในใจของ
เขา จึงบอกให้เขาอดทน อย่ายอมแพ้ เวลาจะพิสูจน์ให้ทุกคนเห็นเอง ว่า
ตัวเรามีคุณค่ามากแค่ไหน

“ผมไม่เป็นไรจริงๆ ครับ...”

วงศร์วิอยากจะร้องไห้ แต่เขาไม่ยอมให้แม่ต้องทุกข์ใจด้วยเรื่องไม่เป็น
เรื่องอีก จึงพยายามฝืนตัวเองเต็มที่

“อย่าเกลียดน้อง ให้อภัยกัน กรไม่ได้เป็นคนร้ายกาจอะไร เขาแค่ยัง
เสียใจเท่านั้น”

“ผมเชื่ออย่างที่แม่บอกครับ”

วงศร์วิเชื่อว่าถ้าวันหนึ่งภากรให้อภัยเขา และให้อภัยตัวเองได้ น้อง
ชายของเขาจะกลับมาเป็นคนเดิม แต่เหตุการณ์ครั้งนี้เขารู้ว่าแม่ไม่สบายใจ
จึงอยากหาโอกาสคุยกับน้องชายให้เข้าใจ อย่างน้อยถ้าภากรคิดทำอะไรก็
อยากให้เขาใส่ใจความรู้สึกของมารดามากกว่านี้

หลังจากจัดการงานในครัวเรียบร้อยแล้ว วงศร์วิถ่วงเวลาด้วยการอ่าน
หนังสืออยู่ข้างล่างเกือบชั่วโมง ก่อนจะขึ้นไปห้องนอน แต่เมื่อเปิดประตู
เข้าไปเขาก็ต้องตกใจสุดชีวิตกับภาพที่เห็น ภากรกำลังตื่นทรมานอยู่อย่าง
ทรมานอยู่บนพื้น มือเกร็งกุมศีรษะไว้แน่นร่ำร้องอย่างเจ็บปวด จนหมดสติ
ไปต่อหน้าต่อตา

วงศร์วิใจหายวาบ ยืนตัวสั่นทำอะไรไม่ถูก ครั้นพอตั้งสติได้ก็รีบถลา
เข้าไปพลิกร่างน้องชายที่แน่นิ่งไปแล้ว ร้องตะโกนลั่นให้คนช่วยจนสุดเสียง

๒

บางครั้งวงศรัวีก็ไม่เข้าใจว่าทำไมความโชคร้ายจึงมักแวะเวียนมาทักทายครอบครัวของเขาอยู่บ่อยๆ หรือนี่จะเป็นบททดสอบจากสวรรค์ ที่ต้องการให้เขาพิสูจน์ความอดทน ถ้าไม่ได้ลุ่สมานและป้าสร้อยช่วยพาภรรยาไปส่งโรงพยาบาล ก็ไม่รู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นบ้าง เพราะทุกคนในบ้านต่างช็อกกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจนทำอะไรไม่ถูก

เมื่อมาถึงโรงพยาบาล บุรุษพยาบาลรีบนำร่างที่ไม่ได้สติของภรรยาบนรถเข็นเข้าไปในห้องฉุกเฉินทันที วงศรัวีได้แต่เดินกระสับกระส่ายไปมาอยู่หน้าห้อง ในขณะที่แม่กับน้ำทิพย์เอาแต่นั่งกอดกันร้องไห้ โดยมีป้าสร้อยคอยปลอบอยู่ไม่ห่าง

“อย่าร้องสิแม่ว๊ลัย ยัยน้ำเลยร้องตามไปด้วยเห็นมัย กรไม่เป็นอะไรหรอก ใจดีจ้ เอาไว้”

“แต่กรไม่เคยเป็นแบบนี้ะพี่สร้อย ฉันทกลัว...ฉันทกลัวจริงๆ กรลูกแม่...อย่าเป็นอะไรนะลูก”

เสียงคร่ำครวญราวกับจะขาดใจของแม่ ทำให้วงศรัวีไม่อาจกลั้นน้ำตาไว้ได้ ทั้งที่พยายามจะสะกดความอ่อนแอแล้ว แต่สุดท้ายความรู้สึกที่เก็บกักไว้ก็เอ่อล้นจนด้านทานไม่ไหว เขาถึงกับปล่อยโฮออกมาอย่างไม่อาย จนลุ่สมานต้องตึงเข้าไปกอดไว้

“เงียบนะรวี เราเป็นพี่คนโต ต้องเข้มแข็ง ร้องไห้แบบนี้แล้วจะดูแลแม่กับน้องจ้ ได้ยังงัย”

“กรจะตายหรือเปล่าครับลุง”

ลุ่สมานเองก็ตอบไม่ได้ ไม่มีใครกล้าบอกให้เขามั่นใจเลยแม้แต่น้อย ตอนที่เปิดประตูเข้าไปเห็นสภาพภรรยาอนอนดินอยู่บนพื้น วงศรัวีรู้สึกตกใจสุดขีด และสัมผัสได้ถึงความกลัวที่ซ่อนอยู่ในความตื่นตระหนก ถึงตอนนี้มัน

ก็ยังส่งเสียงคำราม และคุกคามจนเขาทำอะไรไม่ถูก

“ใจเย็นๆ หน่อย ต้องมีสติ เชื่อลุงสิ...การเป็นเด็กดีไม่เป็นอะไรหรอก”

“แต่พ่อก็เป็นคนดี ยังตายเลยนะลุง”

“เลิกตั้งคำถามได้แล้ว จำไว้นะวี ถ้ายังมีความหวังอยู่ เราก็ต้องไม่ยอมหมดหวัง” ลุงสมานเสียงเข้มขึ้นทันที แล้วชี้ให้วงศ์วิหันไปดูแม่และน้องที่กำลังนั่งร้องไห้ฟูมฟาย “ดูนั่น แม่กับน้องกำลังเศร้าขนาดไหน เราเป็นพี่คนโตควรจะทำอะไร มายืนร้องไห้คร่ำครวญอย่างนี้เพื่ออะไร ไปดูแลแม่กับน้องดีกว่ามั๊ย”

ในขณะที่เขากำลังกลัว และว่ายนอยุ่กับความเสียใจของตัวเอง ลุงสมานได้ช่วยดึงสติเขาขึ้นมา ทำให้ใจที่วุ่นวายของวงศ์วิค่อยๆ สงบลงจนพอจะควบคุมตัวเองได้

ตอนนี้เขาควรจะไปยืนอยู่ข้างๆ ครอบครัว และเป็นแสงตะวันที่ช่วยส่องสว่างให้แม่และน้องสาวไม่จมอยู่ในความมืด เขาเข้าไปช่วยป้าสร้อยปลอบแม่และน้องสาว พร้อมกับเห็นพ้องกับคำที่ลุงสมานแนะนำ

การอยู่กับความหวัง เป็นสิ่งเดียวที่ทำได้ดีที่สุดในตอนนี้

* * *

ต้นมะม่วงที่พ่อปลูกไว้ตั้งแต่ย้ายมาอยู่ที่นี้เติบโตจนแผ่กิ่งก้านออกผลให้ได้เก็บกินทุกปี สีเขียวของใบที่ตกหนาช่วยให้ร่มเงา และยังช่วยบังแดด ยามสายให้ไม่ส่องเข้าไปในบ้าน เมื่อก่อนตอนเป็นเด็ก วงศ์วิชอบปีนขึ้นไปเก็บมะม่วงเอามาจิ้มน้ำปลาหวาน โดยมีน้ำทิพย์และณัชชาคอยเป็นกองเชียร์อยู่ข้างล่าง ในขณะที่ภาภจะเฝ้าดูอยู่ห่างๆ และมองเห็นว่าสิ่งที่วงศ์วิทำเป็นเรื่องไร้สาระ

“การเก็บมะม่วงไม่ใช่เรื่องไร้สาระ มันทำให้เราได้เอาผลไปกินกัน แล้วก็ยังได้เอาไปใส่บาตร เอาไปให้ลุงสมานได้ด้วย”

“แต่การเก็บมะม่วง แล้วไม่อ่านหนังสือก็ทำให้สอบตกแน่นอน”

แค่เรื่องเก็บมะม่วง ก็กลายเป็นเรื่องราวใหญ่โตให้พี่น้องเถียงกันได้ ไม่ว่าเรื่องอะไรก็ตาม ถ้าเกิดมีความเห็นที่ขัดแย้งทั้งภาภและวงศ์วิต่างไม่-

ค่อยจะยอมกัน บางทีถ้าหากไม่ใช่วงศรัวีเป็นคนก่อเรื่องก่อน ก็จะเป็นภากรที่คอยหาเรื่อง ทั้งสองจะสลัดกันสร้างปัญหาจนครั้งหนึ่งพอถึงกับต้องเรียกมาอบรม

“ถ้ารักกันไม่ได้ก็ไม่ต้องรัก แต่ต้องอยู่ด้วยกันให้ได้ เพราะนี่เป็นครอบครัวของเรา ชาตใครคนหนึ่งไปมันจะเป็นครอบครัวได้มั๊ย อย่าถามว่าจะอยู่กันยังไง ถ้ายังเป็นแบบนี้ ดีแค่ไหนแล้วที่เราจะได้อยู่ด้วยกัน เวลาของคนเรามันสั้นนักนะ พอก็ดูแลทุกคนอย่างเท่าเทียมกัน พ่อไม่เคยรักลูกไม่เท่ากัน...”

ถึงแม้ตอนนี้พ่อจะไม่อยู่แล้ว แต่ต้นไม้ของพ่อก็ยังคอยให้ร่มเงา เช่นเดียวกับคำสอนของพ่อที่ยังคงอยู่ในใจของวงศรัวี เขายอมรับว่าเคยโกรธและอึดอัดที่ภากรไม่เคยเข้าใจ แถมยังคอยหาเรื่องอยู่บ่อยๆ จนเขาคิดว่าต่อไปจะไม่สนใจอีกแล้ว ต่างคนต่างอยู่ก็ได้ แต่พอเห็นอีกฝ่ายป่วยหนักขนาดนี้ใจก็ลืมเรื่องที่ขุ่นข้องไปหมดสิ้น จะว่าไปแล้วก็คงเป็นอย่างที่พ่อและแม่เคยสอนเอาไว้เสมอว่า ครอบครัวถึงแม้จะมีเรื่องกระทบกระทั่งกันแค่ไหน สุดท้ายทุกคนก็ยังเป็นครอบครัวเดียวกันอยู่เสมอ

ช่วงเวลาวิกฤตได้ผ่านพ้นไปแล้ว ในคืนนั้นหมอบทำการรักษาอย่างเต็มที่จนภากรฟื้นชิตอันตราย แต่สิ่งที่ยังบีบคั้นความรู้สึกของวงศรัวีอยู่นั้นคือความจริงของโรคร้ายที่อยู่ในตัวของน้องชายต่างสายเลือด..

เนื่องอกในสมอง แม้จะยังมีขนาดไม่ใหญ่มาก แต่บริเวณที่อยู่ใกล้ระบบประสาทสำคัญ จึงทำให้ภากรปวดหัวอย่างรุนแรง และยากต่อการรักษาให้หายขาดได้ จำเป็นต้องผ่าตัดโดยแพทย์ผู้เชี่ยวชาญโดยเฉพาะ หากปล่อยทิ้งไว้อาการจะรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ จนสุดท้ายอาจจะไม่โชคดีอย่างนี้

เรื่องนี้ก็มีเพียงเขาและแม่เท่านั้นที่รู้

ตอนที่แม่ได้ยินคำวินิจฉัยจากหมออยู่นั้น แม่ไม่พูดอะไรเลย ในเวลานั้นแม่คงใจเสียไปแล้ว แต่ก็ยังพยายามฝืนบอกกับเขาว่าไม่เป็นอะไร ทั้งๆที่แววตาหม่นเศร้าคู้่นั้น บ่งบอกถึงความอ่อนแอและสิ้นหวัง

“รับปากแม่...อย่าบอกเรื่องนี้กับใครเด็ดขาดนะรัวี โดยเฉพาะภากร”

ถึงแม้วงศรัวีจะคิดว่าภากรควรมีสติธิที่จจะรู้ว่าตัวเองป่วยเป็นอะไร แต่

เขาก็ไม่กล้าพอที่จะบอก เพราะไม่สามารถคาดเดาได้ว่าน้องชายจะยอมรับความจริงได้มากน้อยแค่ไหน...

ผ่านมาถึงวันที่สาม อาการของภราดรดีขึ้นตามลำดับ และเริ่มรบเร้าอยากกลับบ้านแล้ว แต่หมอยังสั่งให้รอดูอาการอีกสักวันสองวันก่อน โดยตลอดเวลาก็จะมีแม่คอยเฝ้าดูแลไม่ยอมห่างไปไหน ส่วนเขาและน้องสาวต้องกลับมาเฝ้าบ้าน จะไปโรงพยาบาลได้ก็แค่ตอนเลิกเรียนเท่านั้น และต้องรีบกลับบ้านก่อนที่รถจะหมด

* * *

วันนี้เป็นวันหยุด เขาแต่งตัวเตรียมจะไปโรงพยาบาลตั้งแต่เช้ามีด ครั้นพอชะโงกหน้าออกไปที่หน้าบ้าน ก็เห็นน้องสาวยืนรอใส่บาตรอยู่กับลุงสมานและป้าสร้อย

“พี่วีมาใส่บาตรหลวงพ่อกัน...”

น้องสาวหันมาเรียก เมื่อเขาเดินตรงเข้าไปหา พร้อมกับยกมือไหว้ลุงสมานและป้าสร้อย

“เดี๋ยวพี่จะรีบไปตลาด...” วงศ์รีบบอกความตั้งใจ “จะไปซื้อโจ๊ก เมื่อวานกรบกับแม่ว่าอยากกิน...”

“แม่ก็เลยสั่งให้พี่ซื้อเข้าไปชิมยะ...”

น้ำที่พี่ยคิดเสมอว่าแม่ลำเอียง ให้ความรักกับพี่ชายคนรองมากกว่าลูกคนอื่น พอมีโอกาสก็อดที่จะประชดไม่ได้จนติดเป็นนิสัย ดีที่คนฟังไม่คิดอะไรวุ่นวายหรือมองเห็นว่าความรักที่ไม่เท่าเทียมนั้นเป็นปัญหา เพราะตั้งแต่ภราดรเข้าโรงพยาบาล แม่ต้องหยุดขายของ อดหลับอดนอนไปเฝ้าโดยไม่ปริปากบ่นใดๆ ตัวเขาเองกลับแทบไม่ได้ช่วยอะไรเสียด้วยซ้ำ เรื่องซื้อโจ๊กแค่นี้จึงถือว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยมาก น้องสาวอาจจะยังเด็กจึงไม่สามารถแยกอคติออกจากชีวิตจริงได้

“พี่อาสาเองแหละ...”

น้ำเสียงของเขาเปลี่ยนไปเล็กน้อย แต่ก็ทำให้น้องสาวรู้สึกผิดขึ้นมาทันที จึงเอ่ยคำขอโทษเบาๆ

“น้ำขอโทษ”

ป้าสร้อยเห็นบรรยากาศไม่ค่อยดี จึงรีบเปลี่ยนหัวข้อสนทนา

“พຽงนี้กรก็จะออกจากโรงพยาบาลแล้วใช่ไหม”

“เมื่อวานแม่บอกอย่างนั้นนะครับ”

“ถ้าอย่างนั้นก็บอกแม่เราด้วยว่า พຽงนี้ลຽงกับป้าจะขับรถไปรับนะ”

“ขอบคุณครับป้าสร้อย แต่เดี๋ยววันนี้ผมไปเปลี่ยนเวรกับแม่ พຽงนี้แม่ขับรถกระบะไปรับได้” วงศ์วีรีบตอบด้วยความเกรงใจ ลຽงสมานจึงแทรกขึ้นทันทีว่า

“ทำตามที่ป้าเค้าบอกดีแล้ว แม่เราเหนื่อยมาหลายวันแล้วนะ เดี๋ยวพຽงนี้ลຽงจะขับไปรับเอง...”

ไม่มีครั้งไหนเลยที่เกิดเรื่องในบ้าน ลຽงสมานและป้าสร้อยจะไม่ยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือ เมื่อตอนที่พ่อเสียชีวิต ก็ได้ลຽงสมานและป้าสร้อยคอยช่วยจัดการเรื่องงานศพ และยังไปดำเนินการเรื่องเงินประกันให้จนเสร็จสิ้น ที่ขายของของแม่ก็ได้ป้าสร้อยใช้เส้นสายติดต่อให้ จนได้มีที่ทำมาหากินเป็นหลักแหล่ง บุญคุณของลຽงและป้าผู้อารีต่อครอบครัวเขา จึงเป็นสิ่งที่วงศ์วีระลึกถึงอยู่เสมอ

หลังใส่บาตรเสร็จ วงศ์วีก็ขอตัวไปตลาด โดยมีน้ำทิพย์ตามไปด้วย ที่แรกวงศ์วีอยากให้น้องสาวอยู่บ้านมากกว่า แต่พอคิดอีกทีก็เป็นการดี เพราะจะได้ให้น้องสาวกลับมาเป็นเพื่อนแม่ด้วยจึงไม่ได้ขัดอะไร แต่แม่กลับไม่ได้เห็นด้วยกับความคิดของเขา

“พาน้องมาด้วยทำไม...”

แม่เอ็ดเบาๆ ขึ้นเมื่อเห็นน้ำทิพย์มาที่โรงพยาบาลด้วย

“น้ำขอให้พี่วีพามาเองจะ อยากรมาเยี่ยมพี่กร”

“วันนี้อาการเป็นยังงัยบ้างครับแม่” วงศ์วีถามขึ้น พร้อมกับหันไปมองภรรยาที่นอนหันหลังให้ด้วยความเป็นห่วง

“ดีขึ้นมากแล้ว นี่ก็เพิ่งจะหลับไป หมอบอกว่าพຽงนี้ให้กลับบ้านแล้ว”

“แล้วแม่ได้นอนบ้างหรือเปล่าจะ ดูสิ...หน้าซีดเขียว” น้ำทิพย์เข้าไป

เอาใจ ทำให้แม่อารมณ์ดีขึ้น

“ได้นอนสิ...เมื่อคืนก็หลับทั้งคืน”

“ถึงได้นอนทั้งคืน แต่ก็คงไม่สบายเหมือนนอนที่บ้านเราหรอกครับ
เดี๋ยววันนี้แม่กลับไปบ้านก่อนนะจะได้พักผ่อนด้วย คืนนี้ผมเฝ้ากรให้เอง”

สีหน้าของแม่คล้ายจะลั้งเล คงไม่วางใจเพราะรู้ว่าทั้งเขาและภากร
ไม่ลงรอยกัน...

“แม่ครับ วันจันทร์แม่ก็จะไปขายของอีก ยังไม่ได้ซื้อของเตรียมเลย
นะ เชื่อผมเถอะ ผมอยู่ได้”

วงศ์วิพยายามหาข้ออ้างเพื่อให้แม่ได้พัก และรู้ว่าแม่ห่วงเรื่องขาย-
ของอยู่ กลัวว่าหยุดไปนานจะถูกยึดที่ทำมาหากิน หรือเสียลูกค้าไป จึงยก
เรื่องนี้มาเป็นข้ออ้าง ทำให้มารดายอมที่จะกลับบ้าน...

เมื่อแม่กับน้ำทิพย์กลับไปแล้ว ความตั้งใจของวงศ์วิก็ถูกแทนที่ด้วย
ความกังวล ใจของเขาเริ่มมีคำถามว่า ถ้าหากภากรตื่นขึ้นมา แล้วเกิดไม่
พอใจที่เห็นหน้าเขาจะเป็นยังไง ถ้าถึงกับอาละวาด แล้วจะอย่างไรดี

รู้ตัวว่าเริ่มคิดมากจนเกินกว่าเหตุ วงศ์วิก็รีบสลัดความกังวลนั้นทิ้ง
หยิบหนังสือพิมพ์มาอ่านเพื่อฆ่าเวลา แต่เพียงแค่เปิดอ่านเนื้อหาข่าวก็ทำให้เด็ก
หนุ่มอย่างเขาต้องถอนใจ

เพราะในกรอบสี่เหลี่ยมทั้งใหญ่และเล็กมีแต่เรื่องชวนเครียดทั้งสิ้น ทั้ง
เรื่องความขัดแย้งจนนำไปสู่การทำร้ายและทำลายกัน ชาวปล้นฆ่าชิงทรัพย์
รวมไปถึงข่าวทารุณกรรม การล่องละเมียดทางเพศเด็กเล็กและผู้หญิง ซึ่งบาง
ข่าวก็โหดร้ายเกินกว่าความรู้สึกของคนทั่วไปอย่างเขาจะรับไหว

วงศ์วิไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้นกับสังคมในยุคนี้ ความอดทนและความ
ละเอียดอ่อนการทำชั่วถึงได้ลดน้อยลง จิตใจของคนไร้สำนึกถึงบาปบุญคุณโทษ
ทำให้สามารถกระทำการใดๆ โดยไม่มีความยับยั้งชั่งใจ

เสียงขยับตัวของภากร ทำให้วงศ์วิหยุดความสนใจจากหนังสือพิมพ์
แล้วถามขึ้นอย่างเบาๆ ว่า

“เอ่อ...นายจะกินโจ๊กเลยมั๊ย เดี๋ยวออกไปอุ่นให้”

ภากรเหลือบตามองเขาอย่างแปลกใจ วงศ์วีรีบแก้ตัวทันทีว่า
 “เออ...เราให้แม่กลับไปนอนพักที่บ้านเอง คึนนี้เราอาสามาเฝ้านาย
 จริงๆ...เราแค่อยากให้แม่ได้พักผ่อนบ้างเท่านั้น”

“ทำไมแม่ไม่บอกเอง...”

ภากรถามห้วนๆ จ้องตรงมาที่เขาเพื่อรอคำตอบ กัดฟันจนวงศ์วีคิด
 จะเสียงออกไปจากห้อง แล้วคนป่วยก็เอ่ยขึ้นว่า

“แม่บอกว่านายเป็นคนช่วยเรา ถ้าไม่มีนาย เราอาจตายไปแล้ว”

ถึงแม้หน้าเสียงของน้องชายจะราบเรียบ แต่น่าแปลกที่วงศ์วีไม่ได้สัมผัส
 ถึงความอึดอัดอย่างทุกครั้ง ทำให้เขากล้าที่จะยิ้ม และได้ตอบออกไปว่า

“นายไม่เป็นอะไรก็ดีแล้ว ต้องดูแลตัวเองให้มากรู้หรือเปล่า แม่เป็น
 ห่วงนายมากนะ”

เขาไม่ได้แสร้งเอาใจ หรือต้องการพูดให้ดูดี แต่วงศ์วีไม่อยากให้
 ภากรมองข้ามความรักและความห่วงใยที่แม่มีให้ลูกๆ เพื่อว่าวันหนึ่งข้างหน้า
 จะได้ไม่ต้องมานึกเสียใจ ที่วันนี้มองไม่เห็นความสำคัญของผู้ให้กำเนิด

“เรารู้...”

“เออ...ฉันอยากให้นายดีกับแม่มากๆ คุยกับแม่บ้าง ต่อไปไม่สบาย
 เป็นอะไรก็ต้องบอกแม่...”

“หยุดพูดได้แล้ว...” ภากรแทรกขึ้นก่อนที่วงศ์วีจะพูดจบ และหลับตา
 เหมือนไม่อยากจะฟังสิ่งที่วงศ์วีพยายามเตือน “นายนี่มันน่าเบื่อจริงๆ เลย คิด
 จะสอนเราเหรอใจ”

“เปล่า...”

“เราอยากพักผ่อน นายกลับไปเถอะ เราอยู่คนเดียวได้ บอกตรงๆ ว่า
 ไม่อยากเป็นหนี้บุญคุณนายมากไปกว่านี้...”

“แต่เราเป็นพี่น้องกันนะ”

“ไม่ใช่...เราไม่ใช่พี่น้องกัน นายไปซะเถอะ...”

วงศ์วีไม่เข้าใจว่าทำไมภากรจึงได้เกลียดชังเขานัก แม้ในเวลาเช่นนี้
 ก็ยังไม่ยอมละอคติที่มีต่อตนอีก จนวงศ์วีอยากจะกระซอกคอเสื้อมาถาม

เหตุผล แต่สุดท้ายเขาทำได้แค่เดินออกไปจากห้อง และเลือกที่จะเฝ้าอยู่ข้างนอกแทน เพื่อให้อีกฝ่ายสบายใจ โดยไม่ทันสังเกตเห็นสายตาของภากรที่มองตามออกมา

สายตาที่เคยแข็งกร้าว ค่อยๆ อ่อนแรง และขอบตาเริ่มมีน้ำมาคลอเมื่อความกลัวกำลังกัดกร่อนกำลังใจที่มีจนหมดสิ้น ในหัวของภากรได้ยินแต่เสียงของลมที่เข้ามาคุยกับแม่เมื่อคืนที่ผ่านมา

“ก้อนเนื้อในสมองอาจจะเติบโตขึ้นเรื่อยๆ โดยไม่มีอันตรายก็ได้ แต่ก็ไม่มีใครตอบได้ว่าเราจะโชคดีหรือโชคร้าย ทางที่ดีเราควรจะตรวจอย่างละเอียด และถ้าจำเป็นจริงๆ ก็คงจะต้องผ่าตัดเอาก้อนเนื้อออก ซึ่งเคสนี้บอกได้เลยว่าผลจะห่าสิบห่าสิบ และโอกาสผ่าก็มีแค่ครั้งเดียวเท่านั้นเอง...”

๓

ไม่มีกลางคืนไหนที่ยาวนาน และไม่มีกลางวันใดที่จะยั่งยืน ทุกอย่างบนโลกล้วนเปลี่ยนไปตามวิถีของตะวัน เปรียบความสุข และความทุกข์ก็ไม่ได้แตกต่างกัน

มีคนกล่าวเอาไว้ว่าจงอย่ามองแต่ความทุกข์ ให้ลองไม่คิด หรือข้ามความสนใจไปบ้าง เพราะยิ่งเราไปคอยแต่จับจ้องความทุกข์เหล่านั้น ก็จะได้รู้สึกรู้สีกว่าความยากลำบากไม่ยอมหนีไปไหน แต่ความจริงทุกอย่างไม่ได้ง่ายตายอย่างนั้น

วงศ์รวีเริ่มไม่แน่ใจว่าครอบครัวของเขากำลังจะถูกทำลายด้วยบททดสอบอะไรก็หรือเปล่านั้น ถึงแม้ภรรยาจะกลับมาพักรักษาตัวที่บ้านแล้ว และไปโรงเรียนได้ตามปกติ ราวกับว่าเมื่อสามสี่วันที่ผ่านมาไม่มีอะไรเกิดขึ้น แต่ไม่มีใครรู้ว่าเมื่อไหร่อาการของโรคจะกำเริบขึ้นอีก การรักษาให้หายขาดมีเพียงวิธีเดียวเท่านั้นคือการผ่าตัด และจำเป็นที่จะต้องได้รับการรักษาจากแพทย์ซึ่งมีความชำนาญเรื่องนี้โดยเฉพาะ เพราะฉะนั้นเงินจึงเป็นสิ่งสำคัญที่ต้องเตรียมเอาไว้ในยามฉุกเฉิน แม้จะไม่ยอมเสียเวลาพักแม้แต่วันเดียว

ช่างโรงงานผลิตเสื้อผ้าสำเร็จรูปขนาดใหญ่ ทุกๆ เช้าจะมีแม่ค้าพ่อค้านำของกินและของใช้มาขาย จนกลายเป็นตลาดนัดขนาดเล็กๆ โดยมีคนดูแลมาเก็บเงินค่าที่วันละหนึ่งร้อยบาทเป็นประจำ

แม่เป็นกลุ่มแรกๆ ที่เข้ามาจับจองขายอาหารที่นี่ ด้วยความช่วยเหลือจากป้าสร้อยซึ่งรู้จักกับคนจัดสรรผลประโยชน์ อาหารพื้นๆ ฝีมือของแม่อย่างกะเพราหมูสับราดบนข้าวสวยร้อนๆ แถมด้วยไข่ดาวอีกฟอง ถูกปากบรรดาสาวและหนุ่มโรงงานเป็นอย่างมาก หากวันไหนมีเวลาแม่จะคิดหาเมนูใหม่ๆ มาสลับสับเปลี่ยน และยังเอาใจลูกค้าด้วยการเพิ่มข้าวให้อีกจนล้นถาดลง จึงทำให้มีลูกค้าติดใจจนไม่ยอมไปซื้อร้านอื่น...

วันนี้โรงเรียนหยุดให้อ่านหนังสือสอบ วงศ์วีจึงอาสามาช่วยแม่อีกแรง ยังไม่ทันจะยกข้าวกล่องมาตั้งวางขาย ก็เริ่มมีลูกค้ามารอซื้อ จนเขาต้องรีบยกโต๊ะพับที่กระบะหลังรถมาตั้ง แล้วช่วยแม่ยกกล่องข้าวออกมาวางเรียง...

“แหม...หายไปหลายวันเลยนะแม่ค้า คิดว่าเลิกขายแล้วซะอีก”

“พอดีลูกไม่สบายจะ ตอนนี้อย่างดีแล้ว”

“บอกเลยว่ากินข้าวร้านอื่นก็ไม่อร่อยเท่าฝีมือพี่วัลย์...”

“ขอบใจมากนะ...”

แม่ตอบและทักทายลูกค้าทุกคนอย่างอารมณ์ดี พलयิ้มเมื่อออกไปรับข้าวกล่องมาใส่ถุงตลอดเวลา จนวงศ์วีรู้สึกได้ว่าแม่มีความสุขที่ได้มาขายของ ได้พบเจอลูกค้า และเพื่อนพ่อค้าแม่ขายด้วยกัน เหมือนไม่ใช่แม่คนเดิมที่เข้มงวด หน้าตาเคร่งเครียดตลอดเวลา รอยยิ้มของแม่ทำให้เขาพลอยรู้สึกสบายใจไปด้วย หากแต่ความสุขนั้น กลับโดนกระชากทิ้ง เมื่อได้ยินเสียงตะโกนโหวกเหวกดังจากทางด้านหลัง และสักพักบรรดาคนงานก็พากันเดินหนีเข้าโรงงาน

พนักงานรักษาความปลอดภัยคนหนึ่งตรงเข้ามาคุยกับแม่...

“ป้ามาขายไม่ได้อีกแล้วนะ เดี่ยวตรงนี้เจ้าของจะล้อมรั้ว ห้ามคนนอกเข้ามาเด็ดขาด”

ถึงแม้จะพูดดีๆ ไม่ได้กระโชกใส่ หรือแสดงท่าทางซึ่งขังวางอำนาจให้เห็น แต่สิ่งที่ได้ยินก็ทำให้วงศ์วีและแม่ถึงกับตกใจ งงจนทำอะไรไม่ถูก

“อ้าว แล้วจะให้ไปขายที่ไหนล่ะจ๊ะ ฉันวางเงินมัดจำที่ไว้แล้วนะ”

แม่ลั่นถามออกไปอย่างไม่ยอม เสียงดังจนวงศ์วีต้องรีบเข้ามายี่นข้างๆ หัวใจใจว่าจะเกิดเรื่องบานปลาย

“ตอนนี้คนที่มาเก็บเงินป่าถูกไล่ออกไปแล้ว เจ้าหน้าที่ตรงนี้จะมาขยายโรงงาน”

เหมือนฟ้าผ่าตกลงมาตรงหน้า ทั้งแม่และบรรดาพ่อค้าแม่ค้าที่อยู่ใกล้ๆ ซึ่งได้ยิน ต่างก็หันมามองหน้ากันเล็กลั่น ถกเถียงกันอ้ออึ้งไปหมด และเสียงโวยวายของใครคนหนึ่งในกลุ่มก็ดังขึ้น

“ทำอย่างนี้ได้ยังไง พวกเราทำมาหากินสุจริตนะ”

“ใช่ พวกคนรวยเห็นแก่ได้ ไปๆ...ประท้วงเลยดีกว่า”

ความไม่พอใจที่ไม่ต่างจากไฟ ซึ่งมีเชื้อมาจากความกลัวจะไม่มีที่ทำมาหากินถูกจุดให้ลุกขึ้นอย่างง่ายดาย แม้คำพ้อคำกว่าห้าสิบชีวิตพากันส่งเสียงตะโกนเรียกร้อง แล้วพร้อมใจกันตรงไปที่หน้าประตูโรงงานเพื่อเรียกร้องขอความเป็นธรรม บางคนก็ด่าทออย่างเสีๆ หายๆ ใช้คำหยาบคายจนต้องเตือนกันเอง ในขณะที่บรรดาพนักงานรักษาความปลอดภัยรีบเผ่นหลบเข้าไปข้างใน และปิดประตูอย่างแน่นหนา ด้วยกลัวว่าจะเกิดเหตุปะทะกัน

“จะทำยังไงล่ะที่นี่ ถ้าชายของไม่ได้แล้วจะทำยังไง”

วัลย์รำพึงกับตัวเองอย่างหมดแรง พอเหลือบตาไปมองกล่องข้าวที่เหลืออยู่ ก็ยิ่งท้อแท้มากขึ้นกว่าเดิม ถ้าไม่ได้ชายของแล้วจะหาเงินมาจากไหน หล่อนรู้สึกว่เส้นทางข้างหน้าไม่ได้เป็นอย่างที่คิดเอาไว้เสียแล้ว

“ไม่เป็นไรนะครีบบแม่ เดี่ยวเราค่อยๆ คิดหาทางออกกัน”

วงศ์วีคิดว่าตัวเองเข้าใจความรู้สึกของมารดาในเวลานี้ได้เป็นอย่างดี หากแต่คำปลอบของเขาไม่สามารถทำให้ผู้เป็นแม่สบายใจได้เลยแม้แต่น้อย แม่ผละไปรวมกลุ่มกับคนอื่นๆ ที่หน้าโรงงาน เพื่อดูสถานการณ์ จนได้ข้อสรุปว่าจะมีการตั้งตัวแทนเพื่อเข้าไปขอเจรจา

ปัญหาของคนหาเช้ากินค่ำ ก็คงหนีไม่พ้นเรื่องปากท้อง หากไม่มีที่ขายของทำมาหากิน ในสถานการณ์ที่ต้องเตรียมเงินก้อนใหญ่ไว้เพื่อรักษาภรรยาด้วยแล้ว จึงทำให้แม่เครียดและกดดันกับสิ่งที่เผชิญอยู่ จนรู้สึกว่โชคชะตากำลังกลั่นแกล้ง พอกลับมาถึงบ้าน แม่ก็รีบไปปรึกษาป้าสร้อย ก่อนจะไปข้างนอกด้วยกัน...

แม่สั่งห้ามเขาบอกเรื่องนี้กับน้องๆ เต็ดขาด แต่เรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องเล็กๆ และความลับก็ไม่มีในโลกเสียด้วย หลังจากที่หายไปอ่านหนังสือที่บ้านลุงสมานอยู่นาน พอกลับมาหน้าพิพาก็มาคาดคั้นเขาให้พูดความจริงต่อหน้าภรรยา ซึ่งทำที่เหมือนไม่สนใจในตอนแรก

“พี่รวิอย่าโกหกหน้านะ บอกมาว่าจริงหรือเปล่า”